

A galata gyülekezet: hívők, akik elfogadták az üdvösséget, amit Jézus Krisztus által adott Isten. Hitték, tudták, hogy Krisztus meghalt értük, de később „más evangéliumhoz pártoltak” (Gal 1,6). Náluk is megjelentek azok a tanítók, akik ezt hirdették: „Ha nem metélkedtek körül a mózesi szokás szerint, nem üdvözülhettek.” (ApCsel 15,1). Azért „más evangélium” ez, mert már nem Jézus Krisztushoz köti az üdvösséget, akit Isten adott a mi megmentésünkre, hanem olyasmihhez, amit mi viszünk véghez – még ha azt Isten rendelte is valamikor a zsidóknak.

Az ószövetségi zsidókat sem a körülmetélkedés üdvözítette. Mindenki körül volt metélve, de nem mindenki volt istenfélő. Volt, aki nem törődött vele; volt, aki elég jónak tartotta magát; voltak, akik arra figyeltek, hogy az emberek előtt jónak látsszanak (farizeusok) – és voltak, akik felismerték, hogy Isten kegyelmére van szükségük. Pl. Dávid: „könyörülj rajtam kegyelmeddel, Istenem... tiszta szívet teremts bennem” (51. zsoltár). Mindannyian várták a Messiást, de voltak, akik megértették a próféciákban, hogy Ő azért jön, hogy a bűnből szabadítson meg, „bűnhődjön, hogy nekünk békességünk legyen” (Ézs 53,5), és új szívet ad, és vágytak is erre. Péter így szólt: „hisszük, hogy mi (a zsidók) és éppen úgy az Úr Jézus kegyelme által üdvözülünk, mint azok (a pogányok)” (ApCsel 15,11). Voltak, akik nem erre vágytak: akik Jézustól is azt várták, hogy kenyeret ad, hogy kiűzi a rómaiakat stb.

A galata gyülekezet: görögök, nem zsidók. Mégis azt mondták nekik: körül kell metélkedni, és betűről betűre meg kell tartani a mózesi törvényt. Pál újra elmondja nekik a helyes utat: üdvösségük egyedül Jézus Krisztusban van, azért, mert Ő meghalt értük. Nem kell körülmetélkedni. A törvény viszont fontos – de nem mindegy, hogyan nézünk rá.

Erről beszél Pál. Elmondta, hogy „a törvény nevelőnk volt Krisztusig” (3,24), megtanított arra, hogy mi a jó és mi a rossz, megmutatta, hogy bűnösök vagyunk, nem tudunk nem vétkezni, Megváltóra van szükségünk. De aki Krisztusban hitre jutott, az új szívet kapott. Megkapta a Szentlelket, aki bennünk marad és vezet is minket. Ennek a vezetésnek engedjünk, és ne a „test kívánságát” teljesítsük. A test kívánsága nemcsak az itt felsorolt (5,19–21) bűnöket jelenti. Ezek csak következményei annak, ha valaki „test szerint él”, vagyis magát, az igazát, a kényelmét, a biztonságát, a szenvedélyeit stb. dédelgeti, azoknak enged. Tényleg ide juthat – ha nem is követ el sok durva, nyilvános bűnt, de lehet pl. irigy, önző. Azzal, amilyen és amire törekszik, beleütközik Isten törvényébe.

Isten azt akarja, és a Szentlélek úgy akar vezetni, hogy ne kelljen „beleütköznünk”. Mégis ismeri a hívó ember is ezeket az ütközéseket. Róm 7,14–25-ben ír Pál a saját harcairól: tudom, hogy jó a törvény, akarom én is a jót, de ott van a „testem” (a természetem, az én akaratom), aki csak a rosszat tudja cselekedni. A „halálra ítélt testből”, a bűnre törekvő „énemből” Jézus Krisztus szabadít meg – ez jelenti nekem a győzelmet, a szabadságot, hogy Lélek szerint járjak, rá figyeljek. Nem én fogom „megtermelni” a Lélek gyümölcsét: a szeretetet, az örömet, a békességet..., hanem Ő fogja megteremni ezeket úgy, hogy én is csodálkozom: tényleg ilyen lettem? Ha megjelenik egy-egy új gyümölcs, azt nem kell elrejteni, és csak a bűneinket látni. Szabad észrevenni, hálát adni érte annak tudatában, hogy ezt Isten adta, nem én gyártottam.

„Az ilyenek ellen nincs törvény” – aki így él, annak „nem lesz ellene” a törvény. Nem fogja elítélni, nem üzeni azt, hogy „te ezt és ezt elkövetted, ezért véged van, kárhozatra jutsz”. Ellentmondhatunk és ellent is kell mondanunk az ilyen gondolatoknak. Mert a bűnért valóban kárhozat jár, még sincs kárhoztató ítélet azokra, akik „a Krisztus Jézusban vannak”, mert Ő megszabadított a bűntől. Megbocsátott, vezet és nevel, és gyümölcsöket terem.

Gal 4,6–7

Mivel pedig fiak vagytok, Isten elküldötte Fiának Lelkét a mi szívünkbe, aki ezt kiáltja: „Abbá, Atya!”

Úgyhogy már nem vagy szolga, hanem fiú, ha pedig fiú, akkor Isten akaratából örökös is.